

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1925/2018
17.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Бендић Ђорђе, адвокат из ..., против туженог Здравственог центра Ужице, ОЈ Општа болница Прибој, чији је пуномоћник Добрица Савић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2736/17 од 01.02.2018. године, на седници одржаној 17.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2736/17 од 01.02.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прибоју П1 53/2016 од 24.04.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је као незаконито поништено решење туженог о отказу уговора о раду тужили бр. .. од 07.02.2016. године и тужени обавезан да тужилу врати на рад на послове који одговарају њеној стручној спреми. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужили накнади трошкове поступка у износу од 63.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2736/17 од 01.02.2018. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу код туженог на неодређено време, на пословима књиговође магацинске евиденције, по основу уговора о раду од 17.01.2000. године. Управни одбор туженог донео је Одлуку .. од 18.01.2016. године о спровођењу процеса рационализације у Здравственом центру Ужице кроз утврђивање вишка запослених немедицинских радника у складу са Законом о начину одређивања максималног броја запослених у јавном сектору („Службени гласник РС“ број 68/15), Одлуком о максималном броју запослених на неодређено време у систему државних органа, у систему јавних служби, систему АП Војводине и систему локалне самоуправе („Службени гласник РС“ број 101/15), Законом о раду („Службени гласник РС“ број 24/05 ... 75/14) и Инструкцијом Министарства здравља од 06.01.2016. године, уз констатацију у ставу другом одлуке, да се критеријуми за утврђивање вишка запослених немедицинских радника у здравству, дефинисани од репрезентативних синдиката у области здравства на нивоу РС и достављени директору здравствене установе уз инструкцију Министарства здравља, усвајају као критеријуми за утврђивање вишка запослених немедицинских радника у Здравственом центру Ужице и да су исти саставни део Програма решавања вишка запослених немедицинских радника ЗЦ Ужице. Тужили је решењем туженог број .. бр. .. од 07.02.2016. године отказан уговор о раду закључно са 19.02.2016. године због престанка потребе за њеним радом, услед организационих промена насталих у процесу рационализације до максималног броја запослених који је утврђен Одлуком о максималном броју запослених на неодређено време у ЗЦ Ужице, уз исплату отпремнине. Тужени је 18.02.2016. године донео Програм решавања вишка запослених немедицинских радника, а Одлуком директора о изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији послова ЗЦ Ужице од 11.02.2016. године послови књиговођа магацинске евиденције – 1 извршилац, које је обављала тужила, брисани су. У образложењу решења о отказу уговора о раду тужили констатовано је да послодавац није могао запосленој да обезбеди обављање других послова, да тужила на дан престанка радног односа има више од 60 година живота, те да ће у року од две године испунити услов за одлазак у пензију, због чега испуњава услове за престанак радног односа у складу са утврђеним критеријумима. Тужени није доставио доказ да је поступио по члану 3. Критеријума за утврђење вишка запослених немедицинских радника у здравству, а није доставио доказ о ангажовању да тужили омогући премештај на друге послове или обезбеди обављање послова код другог послодавца, или оспособи тужилу за рад на другим пословима. Тужени је 29.03.2016. године расписао оглас за пријем у радни однос на неодређено време једног извршиоца на радно место економског техничара IV степена са завршеном средњом економском школом рачуноводственог смера, који степен и врсту стручне спреме поседује и тужила, без обзира на радно искуство, а 12.04.2016. године је донео одлуку о пријему у радни однос ББ.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом материјалног права усвојили тужбени захтев тужиле.

У конкретом случају, тужили је отказан уговор о раду применом члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду (“Сл. Гласник РС” бр. 24/05 ... 75/14) због постојања оправданог разлога који се односи на потребе послодавца, када услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла. У случају примене овог отказног разлога, одредбама члана 153. до 160. Закона о раду прописана је процедура и обавеза послодавца у погледу доношења Програма решавања вишка запослених, садржине

програма, његовог достављања надлежним органима ради давања мишљења и исплату отпремине пре отказа уговора о раду. Тужени је решење о отказу донео пре него што је у законом предвиђеном поступку утврдио да је за радом тужиље престала потреба, што решење чини незаконитим. Наиме, тужени је Програм решавања вишка запослених донео 18.02.2016. године, након доношења решења о отказу уговора о раду тужиљи 07.02.2016. године. Одлуку о изменама и допунама Правилника о организацији и систематизацији послова, којом су послови књиговође магацинске евиденције на којима је била тужиља брисани, тужени је донео 11.02.2016. године, такође након доношења решења о отказу. Како је новом систематизацијом радних места код туженог, брисано радно место тужиље, а тужиља проглашена вишком применом критеријума који у тренутку доношења оспореног решења о отказу уговора о раду још нису били усвојени, повређена је процедура приликом утврђивања вишка запослених, па је из наведеног разлога побијана одлука о отказу уговора о раду незаконита. Такође, тужени је противно одредби члана 182. став 1. Закона о раду у месецу марту 2016. године расписао оглас за пријем једног извршиоца под условима које испуњава и тужиља и у априлу месецу 2016. године донео одлуку о пријему лица у радни однос. Из наведеног произилази да за радом тужиље није престала потреба, што оспорено решење чини такође незаконитим, јер је донето без ваљаног правног основа, како су то правилно закључили нижестепени судови, супротно ревизијским наводима.

Сагласно наведеном, по оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су правилно закључили да је у конкретном случају тужиљи незаконито престао радни однос код туженог, због чега је тужени у обавези да тужиљу врати на рад на основу члана 191. став 1. Закона о раду.

Наводи ревизије који упућују на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, нису посебно разматрани будући да у смислу члана 407. став 2. ЗПП не представљају дозвољен ревизијски разлог, а истовремено не доводе у сумњу правилност пресуђења и примену материјалног права.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, без детаљног образлагања ревизијске одлуке у смислу члана 414. став 2. ЗПП,

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**